

Alga Egiptusse rahwas uskusid sedda, et innimesse hing, kui ihhus tähkub, peab ühhe ehet teise ellaja, ja ikka ühhe ellaja seest teise sisse minnema, kuni, kui saab nenda kolm tuhhat aastat mitme ellaja sees ellanud, wimaks jälle omma innimesse ihhusse taggasī tulleb, mis temmal enne jõlli. Kui siis teistkorda surreb, siis peab vast taewa ehet iggawesse hukkatusse paika minnema, kui polle veelgi pattust põdrnud. Gest se siis ka tulli, et sedda ei tahtnud sallida, et surno kehhad piddirvad sama ärramäddanema, waid et neid kangesste nouti mäddanemisse eest foggoni hoida; gest ka surno kehhade voldminne ülle Egiptusse Ma prugitawaks olli.

Voldmissee pruuk olli kolmesuggine, sedda mõda, kuid aegi joudis omma surno pärast rohkemat ehet vähhemat fullutust tehhha. Mis rikka ja suurt suggu rahva surnud ollid, nendega tehti seddu wisi: üks raudkoob aeti ninna sõbrmiist pea sisse; pea alu tommati wälja, ja pealu täideti jälle

falli salwide ja rohtudega õrra. Siis kõht leigati külle poolt ühhe tårrawa fiiviga lahti; keik sissifond, maggo, soled, kopsud, mäksad ja sidda wöeti fättega seest wälja, rogiti puhtaks, pesti palmpu winaga õrra ja pandi jälle keik kehha sisse paigale. Sasi keik tehtud sanud, siis pannid keik se kehha kange salpeetri lehhelisse sisse, otsego sola, kust tedda vast 70 páwa pärast jälle wölkawötsid. Siis vast hakkati tedda õiete weidma. Keik kehha täideti seest mitmesugguse falli waigoga, salwiga ja rohtudega õrra; wimaks öminelvi, kust olli lahti leigatud, jälle linni. Nüsid olli walmis woitud. Siis pannid surnuse sàrgi selga, mähkisid kehha ümber, seedriwaigo ja falli salwide sisse fastetud laia poomwillast ehet linnast paela, otsego mähkmise wööd. Falge ja fätte ümber aeti sedda paela mitto korda peälakuita, ja wimaks mähhiti keik kehha kollo, et kui lapsike mähkmes linni olli. Neid mähkmewötsid tarvitati nenda paljo, et neid ühhe surno